

Smidlertid havde hun henstødt i Tugthuset fra December 1884 til August 1885, og det er utvivlsomt, at hun efter at den Dom, som frifandt hende i 1886, var falden, havde billigt Krav paa Dpreisning for den aldeles uhorste Skæbne, som var overgaaet hende. Den ærede Justitsminister havde ogsaa Jøllelsen deraf og tilstod hende, som der er sagt i Motiverne, i det første Par Aar en Understøttelse; men denne hørte saa op, og et nyt Andragende til Justitsministeriet om Gjenopførelse af Understøttelsen blev afflaaet. Først efter at Folkethinget i Jor enstemmig havde sluttet sig til et Andragende om fornyet Understøttelse ved at henvise det til Justitsministeriet, har den ærede Justitsminister nu fremsat dette Forslag om at yde hende en Understøttelse af 100 Kr. aarlig. Naar jeg tager Ordet her i Dag om dette saalige Spørgsmaal ved en Behandling, som ellers er ført om Storpolitik, saa er det for at udtale, at denne Understøttelse er for lille. Hun har efter Loven af 6. April 1888 ikke noget retslikt Krav paa Statskassen; men hun har et Billighedskrav, og jeg begaar ikke nogen Indiskretion ved her at udtale, at i det Udvalg, som var nedsat angaaende Loven om Erstatning for uskyldigt Varetægtsfængsel, var der ikke Tvivl om, at naar Noget var dømt uskyldig og havde udstaaet sin Straf, skulde Dpreisningen være af en særlig pompøs Bestaendighed. Men det er ikke nogen pompøs Dpreisning, at en Kone, der har været Gjenstand for en Behandling som ingen Anden, siden vi fik ordentlige Domsstole, eller i alt Fald siden den fri Forfatnings Indførelse, faar en aarlig Understøttelse af 100 Kr., tilmed naar det er en Kone paa 62 Aar, en Alder, hvor hendes Erhvervsvirksomhed saa godt som er standset. Jeg ønsker at udtale dette paa dette Stadium af Forhandlingen, og at opfordre det ærede Finansudvalg, som vil blive nedsat, og ligeledes den ærede Justitsminister, til at gjøre deres til, at denne Understøttelse kan blive højere, ikke alene fordi hun har Krav paa en særlig stor Dpreisning, men ogsaa fordi en saadan Understøttelse paa 100 Kr. ingen egentlig Hjælp er i den Tilstand, hvori denne Enke befinder sig for Dieblisset.

Nyholm: Under Finanslovsforhandlingen i Jor tillod jeg mig at udtale min Beklagelse over den Måde, hvorpaa Smland og Fyn bleve behandlede ved den nye Jernbanefartplan, som den Gang var fastsat. Jeg tillod mig den Gang at fremdrage forskjellige Mangler ved denne Behandling, som jeg tillod mig at kalde en Mishandling, idet vi vare udelukkede ved en Standsning af 12

Timer fra den hurtige Forbindelse med vort Hovedmarked, med Vesteuropa. Jeg paaviste, hvorledes vort Smør kunde komme til England for Konnossementerne, som vare Njøbmænd affendte, og hvorledes vi bleve udelukkede fra Forbindelser, som vi tidligere havde havt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Beklagelser i Dag, men kun pointere, at da der fra forskjellige Side hele Sommeren er udtalt Haab om, at disse Forhold maatte blive forandrede, ventede man, at den ærede Indenrigsminister vilde tage Hensyn til disse Klager og vilde have søgt at faae denne Jernbanefartplan forandret. Dette er dog ikke fket, Haabet er glippet, men deri maa vi jo finde os for Dieblisset. Nu vil jeg tillade mig at sige, at dersom denne Mishandling, som jeg kalder det, i Virkeligheden blev betalt med den Million, som den ærede Minister mente, der skulde spares paa Jernbanebudgettet, saa fik vi at finde os deri, Mjønt jeg vil sige, det er en meget lille Erstatning for det Tab, vi lide. Men der er ikke Spor af Besparelse af denne Million i Aar. De Herrer ville se af Anmærkningerne til Finansloven, Tillæg B, Sp. 371—72, at der slet ikke er Tale om nogen Besparelse af en Million, og at den ærede Indenrigsminister end ikke tør udtale Haabet om Besparelse. Man ser altsaa, at der blev lovet, at en Million skulde spares ved den nye Jernbaneplan, men nu viser det sig, at der ikke er Spor af Besparelse. Men hvad Gavn har man saa af det Tab, som er lagt paa os? Jeg har derfor bedt om Ordet, for at spørge den ærede Indenrigsminister: Hvis det virkelig viser sig, at der ikke er nogen Besparelse, hvis Budgettet bliver ligesaa stort som før, er det saa Meningen at bibeholde den for os, saa uheldige Jartplan? Tidligere var Udgiften til Jernbanerne 12,400,000 Kr., men nu ere de kalkulerede til 12,300,000 Kr., altsaa omtrent det Samme, og i Anmærkningerne udtales det, at man for Tiden ikke tror, at der kan være nær Udset til nogen Besparelse. Jeg tror virkelig ikke, der kan blive nogen Besparelse ved den forandrede Togplan, navnlig den Del af Planen, som gaar ud over os. Hvis man tror ved denne Plan at opnaa mere Trafik paa de syvste Baner, saa tager man fejl. Hvis nu den ærede Minister vil sige, at vi faae Trafiken til Gøteborg og til Norge, altsaa den skandinaviske Post, da er det rigtig, men den gaar alligevel gjennem Landet. Vi have Trafiken til Gøteborg; men hvad koster den den danske Stat? Hvad giver Staten det forende Dampskibsselskab for at vedligeholde denne Jart? Thi det kan ikke betale sig for dette Selskab